

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118397600
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118397600.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v spore žalobcu: C.. V. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. XX, V., právne zastúpený Mgr. Martinom Majerčíkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Krajinská 30, Bratislava, IČO: 42 184 975 proti žalovanej: C.. U. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. X, V. V., právne zastúpená Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Janka Kráľa 7, Banská Bystrica, IČO: 40887481, o zaplatenie 7 750,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20C/15/2019-162 zo dňa 16. 01. 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20C/15/2019-162 zo dňa 16. 01. 2020 **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia 7.750,- Eur s príslušenstvom zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %, ktoré je žalobca povinný zaplatiť žalovanej v lehote 3 dni odo dňa rozhodnutia o výške trov (výrok II.). Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovanej zaplatenia 7.750,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.750,- Eur od 10. 12. 2018 do zaplatenia z dôvodu náhrady škody, ktorá žalobcovi vznikla tým, že počas trvania podielového spoluvlastníctva k spoločnej nehnuteľnosti žalovaná výmenou zámku na vchodových dverách zamedzila žalobcovi užívanie tejto nehnuteľnosti v období od 28. 12. 2015 do 31. 07. 2018 (31 mesiacov), teda do právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 58C/169/2016 z 13. 07. 2018 o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, kedy sa výlučným vlastníkom nehnuteľností stala žalovaná. Škoda predstavuje náklady mesačne vo výške 250,- Eur, ktoré žalobca vynaložil za uvedené obdobie na bývanie od 28. 12. 2015 do 14. 09. 2017 u svojich rodičov a od 15. 09. 2017 do 31. 07. 2018. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu trov konania (bod 1 odôvodnenia). Súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal na to, že medzi žalobcom a žalovanou nebolo sporné, že žalovaná vymenila 26. 12. 2015 zámok na byte na ulici M. XX v V., ktorý bol v tom čase v podielovom spoluvlastníctve žalobcu a žalovanej. Rovnako nespornou bola skutočnosť, že žalobca predmetný byt od 26. 12. 2015 neužíval (bod 18 odôvodnenia). Spornou medzi stranami bola existencia splnenia predpokladov na priznanie náhrady škody žalobcovi (bod 19 odôvodnenia). Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaná sama užívala byt od 26. 12. 2015 do konca februára 2016, keďže od 01. 03. 2016 žalovaná odišla bývať k rodičom do V. V. a následne od 01. 04. 2016 bývala v prenajatom byte v V. V.. Žalovaná byt na M. XX v V. od 01. 03. 2016 neužívala (bod 20 odôvodnenia). Podľa zmluvy o nájme bytu z 10. 07. 2016 žalovaná ako prenajímateľ prenajala tretej osobe byt na M. XX v V. na dobu od 10. 07. 2016 do 09. 07. 2017. Zo zmluvy o ukončení nájmovej zmluvy je zrejmé, že zmluva o nájme bytu na M. z 10. 07. 2016 bola ukončená dohodou k 31. 08. 2016 (bod 14 odôvodnenia). Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobca si voči žalovanej uplatnil nárok na náhradu škody tvrdiac, že žalovaná výmenu zámku vykonala protiprávne. Protiprávne konanie žalovanej malo mať za následok vznik škody u žalobcu.

Žalovaná vykonala výmenu zámku na dverách spoločného bytu bez súhlasu žalobcu. Dôvodom výmeny zámku boli zrejme rodinné nezhody medzi žalobcom a žalovanou, keďže iný dôvod konania žalovanej z vykonaného dokazovania nevyplýval. Žalovaná následne opakovane vyzývala žalobcu, aby si prevzal kľúče od bytu. Pokiaľ prevzatie kľúčov žalovaná podmieňovala spísaním preberacieho protokolu, išlo zo strany žalovanej zrejme o predvídavé konanie vo vzťahu k žalobcovi. Výmenou kľúčov na predmetnom byte žalovaná vylúčila žalobcu z užívania bytu, teda konala v rozpore s právom. Konanie žalovanej však nemalo za následok vznik škody na strane žalobcu. Nemožno však opomenúť, že žalobca následne sám nekonal preventívne, teda tak, aby predišiel prípadnému vzniku škody, keďže ani na opakované výzvy žalovanej nevyužil možnosť prevziať kľúče od bytu a tento riadne užívať. Nakoniec žalobca vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a škodou nepreukázal. Čestné vyhlásenia blízkych osôb o výške úhrady nájomného nie sú spôsobilými dôkaznými prostriedkami na preukázanie vzniku škody. Žalobca nepreukázal jednotlivé podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody, preto súd žalobu zamietol v celom rozsahu (bod 21 odôvodnenia). Súd zamietol návrh žalobcu na vykonanie dôkazu dožiadaním orgánu Policajného zboru, keďže, vzhľadom na vyjadrenie príslušného orgánu (č.l. 152), nie je v možnostiach tohto orgánu zistiť a oznámiť súdu žalobcom žiadané informácie (bod 22 odôvodnenia). Súd však skúmal uplatnený nárok aj podľa ustanovení o podielovom spoluvlastníctve. Vylúčenie žalobcu z užívania spoločnej veci (bytu) nezakladá u žalobcu právo na náhradu škody, ale právo na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pokiaľ sa o užívaní bytu spoluvlastníci podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka nedohodli inak. Dohoda o užívaní bytu medzi sporovými stranami nebola tvrdená, ani preukázaná. Žalobcovi uvedená náhrada patrí len v rozsahu, v ktorom žalovaná (druhý spoluvlastník) užívala predmetný byt nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, teda vo väčšom rozsahu ako zodpovedalo jej spoluvlastníckemu podielu 1/2 k predmetnému bytu. Žalovaná užívala predmetný byt v celom rozsahu od 26. 12. 2015 do konca februára 2016. Následne byt neužívala. Žalobcovi by preto patrila náhrada len za obdobie, počas ktorého žalovaná užívala byt v rozsahu prevyšujúcom polovičný spoluvlastnícky podiel k bytu. Náhrada za neužívanie spoluvlastníckeho podielu predstavuje majetkovú hodnotu zodpovedajúcu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Žalovaná v priebehu konania vzniesla námietku premlčania. Súd sa preto zaoberal otázkou premlčania žalobcom uplatneného práva. Vzhľadom na to, že žalobca sa o skutočnosti, že žalovaná užíva byt nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu dozvedel 28. 12. 2015, 29. 12. 2015 začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na náhradu za užívanie, ktorá uplynula 28. 12. 2017. K užívaniu bytu žalovanou v uvedenom rozsahu došlo 26. 12. 2015, teda od nasledujúceho dňa došlo na strane obžalovanej k bezdôvodnému obohateniu sa, čím začala plynúť objektívna trojročná lehota na uplatnenie práva na súde, ktorá uplynula 26. 12. 2018. Žalobca zabráni účinkom premlčania práva vtedy, ak podá žalobu na súde pred uplynutím subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby. Uplynutie subjektívnej premlčacej doby alebo objektívnej premlčacej doby pred podaním žaloby má za následok neúspech v spore v prípade vzniesenia námietky premlčania zo strany žalovanej. Keďže si žalobca uplatnil právo až po uplynutí subjektívnej premlčacej doby (žaloba podaná 09. 12. 2018), súd premlčané právo žalobcovi priznať nemohol (bod 23 odôvodnenia). Vec právne posudzoval podľa ust. § 137 ods. 1 a tiež aj § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nepochybne aj podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % ako strane sporu v konaní úspešnej v plnom rozsahu.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie žalobca podal odvolanie v celom rozsahu, keď namietal, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Ďalej v odvolaní uviedol, že nesúhlasí s právnym posúdením súdu vo vzťahu k posudzovaniu uplatneného nároku podľa ustanovení o podielovom spoluvlastníctve s poukazom na odôvodnenie súdu v bode 23 odôvodnenia. Namietal, že v prípade, ak sa spoluvlastníci o spôsobe užívania spoločnej veci, prípadne o jej náhrade nedohodnú, ide o nárok, ktorý vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 123 OZ. Toto právo je právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Tento nárok nemožno právne kvalifikovať ako nárok z bezdôvodného obohatenia, keď ustanovenia o bezdôvodnom obohatení majú len podpornú povahu a ich použitie nemožno preto rozširovať na práva, ktoré sa opierajú o osobitné zákonné ustanovenia. V prípade práva podielového spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec

v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, nie je splnená ani jedna zo skutkových podstát vzniku bezdôvodného obohatenia, a to ani v prípade, ak spoluvlastník vec v celosti užíva bez dohody s ostatnými spoluvlastníkmi; poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. mája 2000 sp. zn. 2Cdo 141/99. Účastníci v rozhodujúcom čase boli podielovými spoluvlastníkmi dotknutej nehnuteľnosti, nehnuteľnosť užívala v celosti žalovaná, ktorá žalobcovi náhradu vo forme peňažného plnenia neposkytla. Žalobca sa domáha peňažného plnenia voči žalovanej za to, že neužíval spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Uplatnil teda právo, ktoré vyplýva z podielového spoluvlastníctva, a ktoré sa opiera o ustanovenie §137 ods. 1 OZ, ktoré právo má majetkovú povahu, premlčuje sa v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ. Má za to, že súd dospel k nesprávnemu právnemu názoru a nárok žalobcu posúdil ako nárok z bezdôvodného obohatenia, ktorý sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, t. j. jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázal na ja rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/55/2009 zo dňa 21. 12. 2009. K odôvodneniu napadnutého rozsudku vykonaného súdom v bode 21 odôvodnenia uviedol, že dôvodom výmeny zámku neboli rodinne nezhody, ale nekontrolovateľné, arogantné a povýšenecké správanie žalovanej voči žalobcovi. V konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že dňa 26. 12. 2015 prišla k predmetnej nehnuteľnosti polícia, ale na základe oznámenia žalobcu, že sa nevie dostať do svojho bytu. Z dôvodu správania sa žalovanej, dokonca v prítomnosti maloletej dcéry po príchode polície pre upokojenie situácie žalobca v ten deň odtiaľ odišiel spolu s príslušníkmi polície. Keďže žalovaná mu od tej doby neumožnila vstup do žalobcovho bytu, opätovne volal políciu dňa 24. 02. 2016 a 25. 02. 2016, kde žalovaná opätovne napriek prítomnosti polície naďalej mu neumožnila vstup do predmetnej nehnuteľnosti. Na preukázanie uvedených skutočností navrhol dôkaz vyžiadanie záznamu (zápisnice) zo dňa 26. 12. 2015, 24. 02. 2016, 25. 02. 2016 z Obvodného oddelenia PZ Podunajské Biskupice, prípadne vyžiadať kompletnú spisovú dokumentáciu v súvislosti s oznámením žalobcu. Napriek tomu, že žalobca trval na vykonaní tohto dôkazu, súd prvej inštancie tento návrh zamietol, čím nesprávnym procesným postupom (nevykonanie navrhnutého dôkazu) znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ a písm. e/ CSP. Týmto záznamami sa žalobca snažil preukázať skutočnosť ohľadom zamedzenia prístupu do nehnuteľnosti žalovanou (výmenu zámku), ako aj opakovanú snahu dostať sa do spoločnej nehnuteľnosti (záznamy zo dňa 25. 02. 2016, 25. 02. 2016). Nie je pravdou, že by žalovaná (opakovane) vyzývala žalobcu na prevzatie kľúčov, práve naopak. Tvrdenia žalobcu, aj napriek tomu, že žalovaná sama na pojednávaní dňa 06. 06. 2019 uviedla, že žalobcovi nechcela odovzdať kľúče a zároveň aj potvrdila, že bola v konaní o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva sp. zn.: 58C/169/2016 vyzývaná zo strany súdu na odovzдание kľúčov od bytu žalobcovi, súd prvej inštancie nevzal do úvahy, pričom na preukázanie uvedených skutočností doložili množstvo dôkazov, pričom súd tieto absolútne odignoroval a v samotnom odôvodnení rozhodnutia ich ani len nespomenul. Namietal porušenie povinnosti súdu v zmysle § 220 ods. 2 CSP riadne a presvedčivo odôvodniť rozsudok. Na základe týchto nedostatkov považuje žalobca toto nedostatočné odôvodnenie súdu za vadu, ktorá zakladá jeden z ďalších odvolacích dôvodov. Má za to, že žalovaná protiprávne vylúčila žalobcu z užívania bytu (tak ako to konštatoval aj prvostupňový súd v bode 21 rozsudku), na základe čoho sa žalobca domáha peňažnej náhrady (škody) za obdobie, ktoré nemohol užívať nehnuteľnosť, ktorej bol spoluvlastníkom v podiele 1/2. Žalovaná po celé obdobie užívala predmetnú nehnuteľnosť, o čom svedčí aj skutočnosť, že počas celého obdobia uhrádzala všetky platby za energie v súvislosti s nehnuteľnosťou, tvrdila že nehnuteľnosť je jej, a to z dôvodu, že ona platí úver viaznuci k danej nehnuteľnosti. Žalobca bol nútený si nájsť náhradné bývanie a odo dňa 28. 12. 2015 začal bývať u svojich rodičov, kde býval do 14. 09. 2017. Nájomné za bývanie v danom byte uhrádzal v sume 250 Eur mesačne. Dňa 15. 09. 2017 sa presťahoval k svojej priateľke, ktorej uhrádzal v súvislosti s nákladmi spojenými s užívaním a prevádzkou bytu sumu 250,- Eur, ktorú preukazoval čestnými prehláseniami. Samotná výška tejto sumy (nájomného) zodpovedá prenájmu ceny obvyklej v danej lokalite za prenájom jednej izby, pričom táto suma (250,- Eur/mesačne) nebola žalovanou v konaní spochybnená. Žalovaná spochybňovala vyplatenie danej sumy, zároveň výsluch svedkov (rodičov a priateľky) v danej veci považovala za zbytočný; vo vzťahu k týmto skutočnostiam doložil do spisu zápisnicu o pojednávaní v konaní vedenom na OS BA II, sp. zn.: 61P/3/2016 zo dňa 24. 10. 2017, kde bola preukazovaná uvedená skutočnosť. Túto zápisnicu súd prvej inštancie opätovne absolútne odignoroval. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie alebo rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe žalobcu vyhovel.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie. Má za to, že súd vec posúdil správne, pričom podľa jej názoru nedošlo k žiadnemu

porušení procesných práv na strane žalobcu a jeho navrhované dôkazy boli nadbytočné a tieto mohol predložiť už pri podaní žaloby. Čo sa týka odvolania žalobcu, namieta, že v tomto prakticky zmenil žalobný návrh, keď z pôvodného nároku na náhradu škody, ktorý si uplatňoval v tomto konaní, v odvolaní uvádza, že sa v tomto konaní domáha plnenia voči žalovanej za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Uplatnil teda právo, ktoré vyplýva z podielového spoluvlastníctva a ktoré sa opiera o ust. § 137 ods. 1 OZ, pričom naproti tomu v žalobnom návrhu odkazuje na ust. § 420 OZ. Počas celého priebehu konania bol teda uplatnený nárok na náhradu škody, preto aktuálne tvrdenie žalobcu o nároku podľa § 137 OZ považuje za neprípustnú novotu v konaní v zmysle § 366 CSP, resp. zmenu žaloby podľa § 371 OZ, preto navrhuje, aby súd na odvolanie v tejto časti neprihliadal. Nárok za nadužívanie nehnuteľnosti v spoluvlastníctve má diametrálne odlišný základ, pričom suma, ktorú si žalobca uplatnil v podobe nájmu, ktorý musel údajne platiť v inej domácnosti nemá vo vzťahu k nároku podľa § 137 ods. 1 OZ žiadny vzťah. Nie je potom zrejmé, prečo by mala náhrada za neužívanie časti bytu byť vo výške, ktorú žalobca mal platiť na základe iného právneho vzťahu. Ako žalovaná uvádzala, aj preukázala počas konania, žalovaná danú nehnuteľnosť neužívala od februára 2016, čo žalobca ani nepoprel, teda pokiaľ aj mienil uplatniť nárok podľa § 137 ods. 1 OZ, tento nárok nemá žiadny základ, nakoľko miera užívania veci bola pri oboch stranách sporu rovnaká - žiadna. Pokiaľ žalobca odkazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/55/2019, pojednáva sa v ňom práve o nároku podľa § 137 ods. 1 OZ, ktorý si žalobca v tomto konaní neuplatňoval a ani si uplatňovať nemohol, keď naproti judikátu, žalovaná nehnuteľnosť neužívala, nedošlo k dohode o užívaní nehnuteľnosti a žalobca si ani neuplatňoval náhradu vychádzajúcu z neužívaného podielu. Čo sa týka nevykonaného dôkazu - záznamu OO PZ Podunajské Biskupice, tento dôkaz si súd na návrh žalobcu vyžiadal a v konaní bol vykonaný. Pokiaľ žalobca uvádza, že zástupca riaditeľa OO PZ mu dal inú ústnu informáciu, nie je zrejmé, čo by súd mal vykonať, keď OO PZ požiadal o informáciu a tento mu odpoveď dal. Dôkazné bremeno je pritom na strane žalobcu, ktorý však toto v konaní neuniesol, ako tvrdili od začiatku sporu. Aj v prípade vykonania tohto dôkazu by tento nemal na výsledok sporu žiadny vplyv, keď ako uvádza súd, konanie žalovanej nemalo však za následok vznik škody na strane žalobcu. Žalobca nepreukázal jednotlivé podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody, preto súd žalobu zamietol v celom rozsahu. K ďalším námietkam žalobcu uvádza, že emailová a sms komunikácia rovnako nepreukazuje splnenie podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody, takúto komunikáciu predkladala aj žalovaná, pričom z tejto komunikácie možno vyvodíť akurát to, že medzi stranami nedošlo k dohode o odovzdaní kľúčov od bytu, čo však rovnako nemá vplyv na výsledok sporu. Pokiaľ žalobca tvrdí, že žalovaná nikdy nespochybnila sumu 250,- Eur mesačne, toto je nepravdivé tvrdenie, výšku uplatneného nároku ako aj čestné prehlásenia namietali a spochybňovali v každom vyjadrení, pričom skutočnosť že sa jedná o obvyklé nájomné (nie je zrejmé či za celú nehnuteľnosť alebo za predmetný podiel) žalobca nikdy neuviedol a toto považuje za novotu v odvolacom konaní. Zápisnica z konania 61P/3/2016 neobsahovala žiadny dôkaz o výške nájomného, ale len tvrdenie žalobcu. Poukázala na skutočnosť, že žalobca sa nedomáhal v tomto konaní úhrady obvyklého nájomného, ale náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť tým, že mal uhrádzať nájomné za inú nehnuteľnosť, teda žalobca v odvolaní mení svoje pôvodné tvrdenia ako aj podstatu nároku. Súd pritom nad rámec žaloby posudzoval nárok aj z hľadiska potenciálneho nároku podľa § 137 ods. 1 OZ, avšak dospel k rovnakému záveru o zamietnutí žaloby. Podľa žalovanej nie sú splnené žiadne odvolacie dôvody podľa § 365 CSP. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu s prihliadnutím na ním uvádzané odvolacie dôvody je čiastočne dôvodné, a preto odvolací súd podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata sumy 7.750,- Eur spolu s 5% úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 10. 12. 2018 do zaplata, pričom v žalobe uplatnený nárok kvalifikoval ako nárok podľa § 420 Občianskeho zákonníka teda ako nárok zo zodpovednosti za škodu, ktorá bola spôsobená žalovanou porušením právnej povinnosti. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní na základe zisteného skutkového stavu vykonal právne posúdenie uplatneného nároku aj ako nároku na náhradu škody, (čo nepochybne vyplýva z bodu 21 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), pričom konštatoval, že žalobca nepreukázal jednotlivé podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody, a preto žalobu zamietol v celom rozsahu.

Súd však posudzoval uplatnený nárok aj podľa ustanovení o podielovom spoluvlastníctve v súlade s ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom pri právnom posúdení uplatneného nároku ako nároku na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu dospel k názoru, že náhradu za neužívanie spoluvlastníckeho podielu treba posudzovať ako majetkovú hodnotu zodpovedajúcu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Keďže žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie vzniesla námietku premlčania, dospel k názoru, že subjektívna dvojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na náhradu za užívanie uplynula dňa 28. 12. 2017, a keďže žalobca uplatnil právo až po uplynutí subjektívnej premlčacej doby žalobou podanou na súd dňa 09. 12. 2018, súd premlčané právo žalobcovi priznať nemohol, pričom z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd premlčanie posudzoval podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka ako právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia pri aplikácii ust. § 100 ods. 1 OZ, hoci tieto ustanovenia OZ súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia neuvádzal. Odvolací súd vo vzťahu k námietke žalovanej v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uvádza, že právne posúdenie uplatneného nároku je výlučne záležitosťou súdu, ktoré súd vykoná pri rozhodovaní o uplatnenom nároku. Nemožno teda súhlasiť s tvrdením žalovanej v písomnom vyjadrení, že žalobca v priebehu odvolacieho konania uvádzal novoty v konaní čo sa týka právneho základu nároku, resp. že by sa malo jednať o zmenu žaloby, keďže právne posúdenie vždy je povinný vykonať výlučne súd pri rozhodovaní o žalobe. Navyiac treba zdôrazniť, že súd prvej inštancie sám posúdil uplatnený nárok aj ako nárok na náhradu škody aj ako nárok na náhradu za nevyužívanie spoločnej veci; teda vykonal právne posúdenie v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, ako aj § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo nepochybne vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie.

6. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu v podanom odvolaní odvolací súd uvádza, že je potrebné prisvedčiť odvolacej námietke žalobcu vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu premlčania žalobcom uplatneného práva, tak ako ho súd prvej inštancie posúdil v bode 23 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

7. Odvolací súd poukazuje na ust. § 123 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), podľa ktorého je vlastník v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, používať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

8. Podľa § 136 ods. 1 OZ vec môže byť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov.

9. Podľa § 137 ods. 1 OZ podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

10. Pre posúdenie premlčania uplatneného práva žalobou žalobcu, je určujúca správna kvalifikácia žalovaného nároku. Súd prvej inštancie správne posudzoval uplatnený nárok žalobcu aj ako nárok spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu, ktorý zodpovedá jeho spoluvlastníckemu podielu za situácie, že nedošlo k dohode o náhrade za jej užívanie (čo v konaní žiadnym spôsobom nebolo ani tvrdené ani preukázané), pričom určujúcim pri posúdení premlčania uplatneného práva bolo posúdenie, či sa jedná o nárok vyplývajúci priamo zo zákona podľa § 137 ods. 1 OZ alebo ide o nárok z bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

11. Obsahom vlastníckeho práva, vrátane práva spoluvlastníckeho, je aj oprávnenie vlastníka vec v medziach zákona užívať. Spoluvlastnícky podiel vyjadruje mieru účasti spoluvlastníka vo vzťahu k spoločnej veci, teda vyjadruje aj mieru účasti, pokiaľ ide o užívanie spoločnej veci. V zmysle § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý spoluvlastník je oprávnený spoločnú vec užívať v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Ak spoluvlastníkovi nie je zabezpečené (nemá možnosť) užívať spoločnú vec v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu, má právo na poskytnutie tomu zodpovedajúcej náhrady vo forme peňažného plnenia. Tomuto právu korešponduje povinnosť spoluvlastníka, ktorý vec užíva takého plnenie spoluvlastníkovi vylúčenému z užívania spoločnej veci poskytnúť. Aj v prípade, ak medzi podielovými spoluvlastníkmi nedôjde k dohode o užívaní spoločnej veci, a niektorý zo spoluvlastníkov užíva spoločnú vec, nie je možné dospieť k záveru, že vec je užívaná podielovým spoluvlastníkom bez právneho dôvodu, keď právnym dôvodom na užívanie veci aj v takomto prípade je spoluvlastnícke právo spoluvlastníka, keďže spoluvlastnícky podiel, ktorý vyjadruje mieru účasti spoluvlastníka na právach a povinnostiach k spoločnej veci, nie je na veci reálne vymedzený, ale je len podielom ideálnym; to znamená, že v rámci tohto ideálneho podielu, nie je možné reálne oddeliť, čo je výlučne podiel jedného

spoluvlastníka a čo je výlučne podiel druhého spoluvlastníka. Ak sa teda podielový spoluvlastník domáha náhrady vo forme peňažného plnenia voči druhému spoluvlastníkovi za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ide o právny vzťah z podielového spoluvlastníctva, ktorý nárok vyplýva z ust. § 137 ods. 1 OZ v spojení s ust. § 123 OZ. Toto právo je právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ, tento nárok nemožno kvalifikovať ako nárok z bezdôvodného obohatenia (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/149/99, 4Cdo/55/2009). Pokiaľ teda súd prvej inštancie posudzoval nárok uplatnený žalobcom podľa ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo nepochybne vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, nesprávne právne posúdil premlčanie uplatneného nároku, keď posudzoval uplatnený nárok ako nárok z bezdôvodného obohatenia a dospel k názoru, že žalobca takýto nárok uplatnil po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 OZ. Z týchto dôvodov preto bolo potrebné prisvedčiť odvolacej námietke žalobcu v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie sa dopustil neprávneho právneho posúdenia vo vzťahu k otázke premlčania uplatneného nároku, a to nároku z titulu bezdôvodného obohatenia. Keďže súd prvej inštancie tento nárok s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania žalovanou nepodrobil správne právne posúdeniu (s prihliadnutím na zistený skutkový stav), bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie z tohto dôvodu zrušiť, keďže súd prvej inštancie základ uplatneného nároku neposudzoval, tento zamietol len z dôvodu premlčania uplatneného nároku, ktoré právne posúdenie vykonané súdom prvej inštancie však správne nebolo. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude na základe zisteného skutkového stavu posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku a vo veci znova rozhodnúť.

12. Čo sa týka odvolacej námietky žalobcu smerujúcej k nedostatočnému odôvodneniu rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k bodu 21 odôvodnenia, odvolací súd po preskúmaní tejto odvolacej námietky v zásade súhlasí, že súd prvej inštancie pri odôvodňovaní názoru, ku ktorému súd prvej inštancie dospel pri posudzovaní uplatneného nároku ako nároku z titulu náhrady škody, nepostupoval súladne s ust. § 220 ods. 2 CSP, keďže odôvodnenie tejto časti nespĺňa nároky na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré má byť formulačne odôvodnené tak, aby bolo dostatočne pochopiteľné pre strany sporu a musí byť natoľko presvedčivé, aby odôvodňovalo záver uvedený vo výrokovvej časti rozhodnutia. Z odôvodnenia bodu 21 rozsudku nie je zrejme posúdiť, na základe akých úvah, akého zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia veci dospel súd prvej inštancie k záverom, ktoré sú konštatované v bode 21 odôvodnenia. Odvolací súd však uvádza, že táto vada odôvodnenia rozhodnutia nebola dôvodom, pre ktorý odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, keďže aj podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné uplatnený nárok, ktorý si žalobca uplatnil podanou žalobou posudzovať ako nárok, ktorý vyplýva z ust. § 137 ods. 1 OZ v spojení s ust. § 123 OZ.

13. Čo sa týka odvolacej námietky žalobcu vo vzťahu k nevykonaniu dôkazu, odvolací súd uvádza, že túto námietku nemožno považovať za dôvodnú. Súd prvej inštancie v bode 22 odôvodnenia sa náležite vysporiadal a uviedol, prečo zamietol návrh žalobcu na vykonanie dôkazu dožiadaním orgánu policajného zboru. Bolo to z dôvodu, že vzhľadom na vyjadrenie príslušného orgánu v spise na č. I. 152 nie je v možnostiach tohto orgánu zistiť a oznámiť súdu žalobcom žiadané informácie. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie už žiadosťou zo dňa 07. 06. 2019 žiadal OO PZ Podunajské Biskupice o zaslanie záznamov (zápisníc) zo dňa 26. 12. 2015, 24. 02. 2016 a 25. 02. 2016, na ktorú žiadosť dožiadané OO PZ Podunajské Biskupice odpovedalo dňa 07. 08. 2019 negatívne. Keďže žalobca trval na opätovnom vykonaní takéhoto dôkazu, súd opakovane žiadosťou zo dňa 06. 09. 2019 požiadal o zaslanie zápisníc zo dňa 26. 12. 2015, 24. 02. 2016, 25. 02. 2016, pričom OO PZ Podunajské Biskupice oznámením zo dňa 19. 09. 2019 (v spise na č. I. 152) súdu oznámilo, že na ich obvodnom oddelení nie sú evidované žiadne zápisnice z oznámení osoby V. D., proti osobe U. D. v V. na ulici M. XX; ďalej uviedlo, že v administratívnych pomôckach (kniha fonogramov a hlásení) je evidovaný zápis o preverke oznámenia hliadkou na M. XX v uvedenom období s výsledkom - vybavené na mieste, z čoho vyplýva, že žiadne písomné oznámenie na OO PZ Bratislava, Podunajské Biskupice vykonané nebolo žiadnou z dotknutých strán. S prihliadnutím na uvedené teda odvolací súd túto odvolaciu námietku ohľadom nevykonania dôkazu súdom prvej inštancie považuje za nedôvodnú.

14. Vzhľadom už na vyššie uvedené, odvolací súd s poukazom na ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa ust. § 191 ods. 1 CSP. Úlohou súdu prvej inštancie vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania zo strany žalovanej bude vykonanie právneho posúdenia vznesenej námietky premlčania v zmysle § 101 OZ a v prípade, ak dôjde k záveru, že vznesená námietka premlčania žalovanou

dôvodná nie je, vykoná právne posúdenie nároku v zmysle § 137 ods. 1 pri aplikácii ust. § 123 OZ a posúdi, s prihliadnutím na zistený skutkový stav vykonaným dokazovaním, dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku. Súd prvej inštancie svoje odôvodnenie náležite postupom v zmysle § 220 ods. 2 OSP odôvodní, v odôvodnení uvedie zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, a to vrátane základnej myšlienkovvej línie, ktorou sa súd riadil, keď dospel k záverom uvedeným v rozhodnutí. Formulačne má byť odôvodnenie rozhodnutia dostatočne pochopiteľné pre strany sporu a musí byť natoľko presvedčivé, aby odôvodňovalo záver uvedený vo výrokovvej časti rozhodnutia, pričom nevyhnutnou súčasťou takéhoto postupu súdu je povinnosť zaoberať sa tými tvrdeniami a námietkami strán sporu, ktoré sú relevantné vzhľadom na prijaté rozhodnutie súdu, pričom súd zároveň uvedie argumenty, ktoré súd viedli v súvislosti s uvedenými námietkami k právnemu vyjadreniu vo výroku rozhodnutia.

15. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

16. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).